

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΑΝΕΜΩΝ II

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Κώστα Κωνσταντίνου

ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΗΜΟΥΝ ΠΟΙΗΤΗΣ

Θα ήθελα τούτη τη στιγμή
της πένας την τρανήν αιχμή
στο χάρτη να βυθίσω·
να έγραφα ποιήματα σωρό
και του μναλού μου τα άδυτα
φτωχά φτωχά να αφήσω.

Μα είμαι μικρός, αδύναμος,
αμάζευτος, ποιος ξέρει
πού να είναι τάχα ο στίχος μου
που τα ισχνά μου τα φτερά
στους ουρανούς θα φέρει;

Να ήμουν και εγώ ένας ποιητής
με κύρος και με γνώση,
γερός, σοφός πολύξερος
που στο φτωχό τον άνθρωπο
ιδανικά θα δώσει.

Θα ήθελα να ήμουν ποιητής,
μα μέσα μου ποιος κρένει
πώς ποιητής δεν είναι αυτός
που αράδεις ποιήματα σωρό
να αραδιάζει ξέρει;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ

2/11/1979

ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Δάσκαλος απροσκάλεστος,
που άσφαιρα πολεμούσε,
σε τούτο το λόγο σκόνταψε:
«πως όλα μονοκόντυλα
σε μουντζώμενους τοίχους
τα κάνεις ισοπέδωση
και πάνω τους πατάς!».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ

25/2/1980

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

*Χωρίς άλλο τα αγάλματα
σίγουρα θα κρυώνουν
στη μπόρα τουρτουρίζοντας
άδικα να φωνάζουν πως:
«κάλλιο να χαμεξεστό
σπίτι και πανωφόρι
παρά δόξαν αθάνατη
πλην όμως περιττή».*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ

25/2/1980

ΜΙΑ ΣΤΑΓΟΝΑ ΙΔΡΩΤΑΣ

*Μεσημέρι ο ήλιος και ο αέρας κάνανε σύμβαση
και μοιραστήκαν τον κόσμο.
Οι κεραίες των τηλεοράσεων αλλάξανε πρόσωπο
και ντυθήκαν Μαινάδες
παρέα με τις τέντες να χτυπάνε το ρυθμό^{λίγο παράξενα.}*

*Αναψε ο ήλιος στο φουλ τα λαμπάκια του
με τα πανηγύρια που γίνονται
στα άνιφτα οργωμένα ακρογιάλια της χώρας.
Τα ερωτευμένα σπίτια λοιπόν φανήκανε κάτασπρα
στα μανρισμένα μας μάτια.*

*Νομίζω καπνός, πυρκαγιά...
Δεν τη θέλω με τόση ζέστη
ούτε στην τελευταία σκονισμένη γωνιά του μναλού μου.
Φωτιά και αέρας έχουν παράνομες σχέσεις
μα στο τέλος το τρίγωνο το πληρώνουνε άλλοι
(κάπου κάπου τους πιάνει μεράκι
και κάνουν σφυρί την πεισματωμένη μου πόρτα).*

*Στο μικρό μας δασάκι πιο πάνω
αναταραχή, βουητό.
Φαίνεται πως θα γίνει τίποτα σύσκεψη
γιατί όλοι κουνάνε τα χέρια τους
λες και περιμένουν τον πρόεδρο.
Κι όταν τελειώνουν σωπαίνουν.*

Τι τα νοιάζει τα παιχνιδιάρικα ρούχα
της γελαστής μου γειτόνισσας
αν ακατάδεχτοι φίλοι έχουν προβλήματα;
Σαν τα χαμίνια του δρόμου
παιζουν τα χείλη τους κι όλο διψάνε.

Μα να μην ξεχνιέμαι, δεν είμαι και μόνος.
Ο τενεκές της ταράτσας χτυπά
όπως κάθε χειμωνιάτικη νύχτα,
μα τώρα τα ψωμιά του φαγώθηκαν.
Ακόμα το ρετιρέ αγναντεύει πολύ χαμηλά
και ακούει τα αυτοκίνητα να αγκομαχούνε στη ζέστη.
Και, παράξενο πράμα, οι άνθρωποι χάθηκαν -
μαζί κι ο Διογένης με τ' αναμμένο φανάρι
κι αυτός θα αγάπησε σίγουρα να κυλιέται στην άμμο.

Μακριά κάπου στη ράχη του φαλακρού μας βουνού
είναι να τρίβω τα μάτια μου
αν δεν το 'κανα ήδη από το ασυνήθιστο άσπρο
και τούτο απόχρωση.

Και όμως έχω κλειστά μη με λιώσει ο ήλιος,
με τινάξει ο αέρας και τα αφήσω όλα στη μέση!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Αθήνα, 14/6/1980

ΟΙ ΩΡΕΣ ΚΑΘΕ ΒΡΑΔΥ

Η μοναξιά -
μια σταγόνα νερό
φυλακισμένο στην παλάμη.
Όποιος δεν ένιωσε μόνος του
δεν έζησε ποτέ.
Δεν έγινε φίλος
με τα πιο απλά κι αγαπημένα πράγματα·
με μια καρέκλα, ένα ρολόι συντροφιά
και δυο φωτογραφίες στη γωνιά
πνιγμένες στου γιαλού τ' άσπρο μαντήλι.

Η Μοναξιά βγαίνει περίπατο στα σκοτεινά
με το κεφάλι χαμηλά,
τα χέρια βουτηγμένα στο σακάκι
σαν κατεβαίνουμε στην πόλη τα πουλιά
με τη ψιλή βροχή μόλις νυχτώνει.
Στο διπλανό δημόσιο τηλέφωνο
πέφτουν το βράδυ οι μονάδες πιο αργά.
Κι ύστερα βλέπεις τα πουλιά
με βήμα τούτη τη φορά συρτό

να χάνονται στου δρόμου την αγκάλη,
με αγάπη μόνο στον καλό Θεό
που κάνει να περνούν ας είν' κι αργά
οι ώρες κάθε βράδυ...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Κολωνία, 31/3/1984

ΩΔΗ ΣΤΟ ΣΚΑΣΤΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Στρατιώτης μετρίου αναστήματος
με ελαφρόν ουλήν επί της δεξιάς παρειάς,
σκοπός τυγχάνων και σκαστός αν,
συνελήφθη κατά την πρωίαν της σήμερον
υπό των σιδεροφράκτων οργάνων της τάξεως
παρά το παραλιακόν καφέ-μπαρ
«άδειος κάλινκας».

Ως εκ των υστέρων εδηλώθη
είχεν ο ατυχής νέος το μπερό του
δίκην σκούφου μαγείρου
επί της ατιμελήτου του κόμης,
(ω ναι, κόμης!)

γεγονός το οποίον εξερέθισε
τους φρουρούς του νόμου.

Βάσει των γενομένων ανακρίσεων
προσεπάθει ο παραστρατημένος οπλίτης
να πνίξει τον πόνον του εις τας αγκάλας
των μελανών ρευμάτων φιάλης μιας
υπερπλήρους ξηρού ερυθρού οίνου.

Εις μάτην.

Εν τέλει οι γαλανοί βουρκωμένοι του οφθαλμοί -
καθότι ήτο τύφλα στο μεθύσι
και συνεπώς εν πλήρει πνευματική εξάρσει -
εν τέλει λέγω τα μάτια του
ωμοίαζον με στρατώνα παντέρημον,
ο οποίος φέρει επί της εγκαταλελευμένης του πύλης
την ωχράν και ξεχασμένη επιγραφήν
«ΕΙΡΗΝΗ».

Σκαστέ στρατιώτη
πώς να σε πω
και ποιο δρόμο να ανοίξω
για να περάσεις να φύγεις;
Ποια θλίψη να αφήσω απείραχτη
για να φυλακίσεις εκεί κάθε σου πόνο;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
(στη σκοπιά, 23/12/1987)

Η ΓΗ ΜΑΣ

Ήταν τα χρώματα
δυο λέξεις πανάρχαιες
αυτά που μας μείναν απλά
ίχνη απείρακτα
στην αγκαλιά της πιο μάνας
του κόσμου πατρίδας.

Κι όλοι το ξέραμε
κι όλοι το νιώθαμε
πότε ήτανε θάλασσα
ή περιστέρι νησιώτικο
το κάθε γι' αυτήν μας
καινούργιο τραγούδι.

Γιατί έτσι τη ζούσαμε μυστικά
σαν μια σταγόνα νερό
την τόση δα γη μας
καρφωμένη την αυγή
με του ήλιου το πρώτο βελόνιασμα.

Ριζικό όμως φαίνεται το 'χε
μια ανάγκη απόμακρη
να χαθούν της καρδιάς μας
οι κατάλευκοι δρόμοι
μακρινά να κοιτούν
σκοτωμένα τα όνειρα
μοναχική - αχ εκείνη! - τη
γαλάζια τους λίμνη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
30/8/1988

ΙΔΟΥ Ο ΛΑΟΣ ΜΟΥ

Στοίχειωσαν οι πατρίδες και ξητούν παραγωγή.
Αυτές οι πέτρες που αγριοκοιτάζουν
από ψηλά θα πέσουν.
Αρμόζει το δίχως άλλο να βρω πεδίο
για να μην γίνω επίπεδος...

Παρών λοιπόν ο μαχητής με το πολύχρωμο φλάμπουρο
(ρουύχο στο κρύο για πρακτικότερη πάλη)
κομμένο ραμμένο κατά βούληση.
Στο κρύο μακαρίζει τους καστανάδες,

στη βροχή ξηλεύει το περίπτερο του γείτονα.
Στον ήλιο δεν ξηλεύει
γιατί η ξήλια πάει με τους πολλούς.
Συμβιβασμός στο χώρο και στο χρόνο...

Ιδού, ο φίλος που σε κάθε γιορτή μετρά τον ορίζοντα
για να ξέρει που βρίσκεται,
αφού τέλος πάντων η γης μας κινείται.
Ιδού τα παιδιά μας σφαδάζουν
κι οι δικοί τους ξητούν
να τα κάνουν αυτόνομα - άκουσον άκουσον.
Προφανώς το χρέος φοβίζει, όταν γίνεται χρήμα.

Ιδού ο λαός μου πεινάει.

Ο λαός μου τρώει και σφουγγαρίζει μυαλά ξεχασμένα·
του έγινε πάθος η πάστρα - μισή αρχοντιά -
όλα λειψά στο χωριό του.
Έτσι, μη και τον κατηγορήσουν οι φίλοι της χύτρας,
τον ειρωνευτούν οι σοφοί της πραμάτειας.

Ιδού ο πελάτης με το εξαίσιο έδεσμα,
να μια ανάλυση, μια επιπλέον διάλυση,
για το φάγωμα έτοιμη.
Όποιος δοκίμασε βαρυστομάχιασε,
όποιος αηδίασε έμεινε κατανήστικος.

Παρόντα τα ζάρια καρτερούν πια το κούνημα.

Ιδού ταξιδιώτης σε κόσμους άγνωρους
φοβάται και γυρίζει στα παράθυρά του.
Είναι ένας τρόπος σου λένε για να είναι κανείς αδιάφθορος.

Η συνείδησή μου πρέπει να είναι πολύ απορροφητική
για να καθυστερεί ακόμα τόσο την έκρηξη.
Όμως πεινά και κοιτάζει τα ζάρια.

Ιδού παρών ο λαός μου
πεθαίνει τη ζωή που τον έριξαν...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Αθήνα, 29/3/1990

ΤΗΛΕΠΑΘΩΣ ΑΠΑΣΤΡΑΠΤΟΝΤΕΣ

Το θράσος της διαμονής μας επί της γης
απελευθερώνει προφανώς
ανθρωπιστικές εναισθησίες αιώνων
και όλως δημοκρατικά
τις περιχαρακώνει
μέσα στην οικουμενική ειρητή
των συλλογικών μας κριμάτων.

Γι' αυτό μπορούμε να ευωχούμαστε μακάριοι
ατενίζοντες την τηλεπαθώς απαστράπτουσα,
περιβεβλημένην στολήν επαμφοτερίζουσας λευκότητας
διεθνική μας δικαιοσύνη,
πανευτυχείς και αισθησιάζοντες
έμπλεοι ληξιπρόθεσμων επιθυμητικών διανοημάτων.

Ω! πρέπει να είμαστε ήσυχοι
για τις εκπολιτισμένες οικολογικές επιλογές
της συνειδησιακά ζωόφιλης περιβαλλοντικής μας
ανησυχίας,
ατάραχοι σε ό,τι αναταράξει την φιλελεύθερα εξαγνισμένη
πολιτισμική μας φερεγγυότητα.

Περί των εναντίων και σκανδαλωδώς αμετανόητων
ουδείς λόγος.
Εξισώνονται άλλωστε και αυτοί
κάτω από τον περίλαμπρο οδοστρωτήρα
του αναφαίρετου καταναλωτικού μας δικαιώματος
αιρετικοί,
αυτού δηλαδή που εν τέλει συνέχει άρροητα
την αγοραία μας αδελφότητα
και ασυζητητί αφήνει τους άλλους
να συνθλίβονται
ευτελείς
υπό το απορρυπαίνον φως
της δικής μας ενημερωτικής καθαρότητας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Μεγάλη Εβδομάδα, 1993

NA ZEIS

Να σκέφτεσαι τον Απόστολο Ανδρέα
με το πείσμα στα χείλη και τους χτύπους της καρδιάς
να απογειώνονται!

Αυτό σημαίνει να ζεις!

Να βλέπεις τον Πενταδάκτυλο και να λες:
μια μέρα θα σ' ελευθερώσω αγαπημένη γης,
θα συρθώ γονατιστός στα πανάρχαια χώματά σου
και θα ενώσω την παλάμη μου με τη δική σου!

Αυτό σημαίνει να ζεις!

Να θυμάσαι τον καιρό της φωτιάς θυμωμένος
και η φλόγα που καίει να δυναμώνει με οργή
και να λες «ω! αγαπημένες χλωρές μας αυλές
ολοφίλητα μνήματα των χαμένων δικών μας
στη γλυκιά σας αγκάλη περιμένουμε νάβρει
ηρεμία η ψυχή και το σώμα μας, να πνιγεί
η αδικία του κόσμου στην πανάρχαια φλέβα
της πολύδακρης Κύπρου μας!»

Αυτό σημαίνει να ζεις, όταν λείπει η ζωή σου
- η Κερύνεια, η Μόρφου, η Αμμόχωστος -
όταν η αύρα σε σκορπίζει παντού
στις κορφές, στα νερά, στην αλμύρα
και σου αφήνει κάθε μέρα
περισσότερο κρίμα,
λιγότερο Ελλάδα, λιγότερο Κύπρο,
και συ πνίγεσαι μα λες «όχι»...
Γιατί, αυτό σημαίνει να ζεις!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Παλαίκαστρο, 21/7/93

Ο ΚΑΙΡΟΣ

Μεγαλώσαμε νωρίς
με δύσβατη λέξη
την περηφάνεια χαραγμένη κρυφά
στο παιδικό μας προσκέφαλο,
με ιερά ονόματα
όπως βουνό, αντάρτης, E.O.K.A.
να γοητεύουν
βράχοι θεόρατοι
τα βήματά μας,
να αγκαλιάζει ο ουρανός
το όποιο νεανικό μας ξεστράτισμα.

Μεγαλώσαμε μέσα σε ρημαγμένους τόπους
με το κόκκινο όμως να τρέχει δυνατά στην καρδιά μας
και το γαλάζιο να σκεπάζει ολόγελο
τις μακρινές μας ελπίδες.

*Kai πού τα 'κρυψαν όλα αυτοί,
πού κατάφεραν να κουρσέψουν
τη μοναδική μας χαρά;
Πώς το 'φεραν έτοι
να σκύβουμε το κεφάλι εμείς
και εκείνοι να μην ντρέπονται
να προσδοκούν της ψυχής μας
την αισχρή συγκατάνευση;*

*Ας μην χαίρονται,
ο καιρός πάλι της Κύπρου μας θα 'ναι,
μα εκείνοι του κόσμου δειλοί χαμερπείς
καταραμένοι κι άκληροι της λευτεριάς μας να 'ναι!*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Μοίρες, 2/4/95

ΘΑΝΑΤΟΣ

Θάνατος!
είναι να μην περιμένεις
τίποτα
την ώρα
που παρατάς στη μέση
λυγρά τα έργα των χειρών -
μα και των λόγων σου
ώστε να μη γνωρίζεις ποτέ
μήτε αν τέλειωσες
ούτε αν σε τελειώσανε.

Θάνατος...
είναι ήδη η άφιξη
του επόμενου
η προβολή του χρόνου
στην άτεγκτη προσδοκία
των παιδιών
και η διαχείριση της ατραπού
στην αχανή ευθεία
με τη μοναξιά
αργά το Σαββατόβραδο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
6/7/96

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΑΝΕΜΩΝ I

Επί πτερύγων ανέμων
ανεξίτηλη
στο πλήρωμα του χρόνου
διαπεραστική
η αδράνεια
οριοθετεί ανέξοδα
εξαντλημένες δήθεν προσδοκίες.

Ας μη στερέψει
αιμάσσουσα
η ευθύτητα του κύκλου
ούτε των έγκλειστων δοξασιών
η ικεσία
κι ας είναι όπως λένε απέναντι
η φίξα του πλανώμενου κακού.

Εντός λιμνάζει μ' έναν τρόπο
προφανώς ανέγγιχτος
αλλογενής
ο νόστος ενός άδηλου καιρού.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Μοίρες, 23/3/98

Η ΠΟΛΗ

Ο κόσμος άλλαξε μου λένε
(για να με πείσουν)
όταν τα βλέπω όλα να χάνονται
στην πόλη με τους φραγισμένους δρόμους
και τον τεμαχισμένο ουρανό των καλωδίων
να αιμορραγεί.

Μα εγώ εξακολούθω να νομίζω
ότι δικαιούμαι να ανησυχώ
γι' αυτό το κάτι που με βασανίζει.
Μπορεί η όραση να μασκαρεύεται
αλλά μήτε τη γεύση του φτερού,
ούτε τα χρόνια που άφησα
- να δραπετεύσουν λες απαρατήρητα -
τα ξεγελούν εορτασμοί
εικονικής κατ' εντολήν ανίας.

*Kai η ένδειά μου συνεχίζεται
για την απώλεια της ελπίδας
όταν το ξέρω πια
ότι τίποτα δεν θα 'vai διαφορετικό
στην πόλη
του χαμού
της σιωπής
της φλυαρίας.*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
Ηράκλειο, 30/6/99

ΓΕΡΟ ΜΟΥ ΠΕΝΤΑΔΑΚΤΥΛΕ

*Να 'μουν αϊτός ψηλαϊτός σε κορφινό χαράκι
από τον Αιγαίον τα νερά τα αγγελοπατημένα
κατά τον Πενταδάκτυλο ν' άπλωνα τα φτερά μου,
χίλιες ματιές να κάρφωνα μες στης Κερύνειας τα νερά,
στου Καραβά τ' απότιστα και πικραμένα κάλλη.*

*Πορτοκαλιά, να φώναξα,
περήφανη και δαφνοκυματούσα
μη μαραθείς, μην πλανευτείς
ποτέ καρπό γλυκόχυμο σ' Αγαρηνό μη δώσεις!*

*Αν ήμουν αϊτός χρυσαϊτός σε παραδείσιους τόπους,
όπως το γέροικο δεντρί που πολεμά και στέκει,
όταν τριγύρω τα στοιχειά λυσσομανούν στη φύση
και κείνο χάμω δένεται τη γης να μην αφήσει,
θα 'ριχνα με τα μάτια μου δίκις αστροπελέκι,
γέρο μου Πενταδάκτυλε, το φως να σ' αναστήσει -
στο κρίμα πια και στ' άδικο στάχτη να μην αφήσει!*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
(Μια ιδέα της 13/10/79 ξαναδουλεμένη στις 2/11/99)

ΓΗΤΕΙΑ

Είναι ποτάμια στη ζωή,
είναι αστέρια την αυγή
που μον φωνάζουν πότε πια θα τα προλάβω.
Και 'γω χαμένος σε γιαλούς,
ριγμένος σ' άγνωστους γκρεμούς,
το χέρι ψάχνω που θα βγει για να μου γνέψει.

Στέκομαι δίπλα σου μα είσαι μακριά μου,
ας την αλήθεια να μην είναι αληθινή,
είναι τα χέρια σου το δίχτυ στα δικά μου,
η σιωπή σου μια ανέγγιχτη χορδή.

Χάνεσαι πάντα λίγο πριν τη φέξη -
ήθελα να 'ξερα να σπάσω τη γητειά! -
οι ψίθυροι σου γυροφέρονταν κάθε λέξη
όπως το βλέφαρο μια πεταχτή ματιά.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ

5/7/2000

XIONIZEI

Χιονίζει...

Ένα σπουργίτι στη συκιά
ζεσταίνει τα κλαδιά,
ντυμένη τ' άσπρο η σιγή
πλακώνει την ασκήμια,
το λαβωμένο ρουχό της
απλώνει η λησμονιά.

Χιονίζει...

Το ξεχασμένο κούτσουρο
στέκεται στη γωνιά -
ο κόσμος να 'ναι ασπρόμαυρος
για χάθηκε το χρώμα; -
μα πες μου, πού να βρίσκεσαι
σ' αυτή τη σκοτεινιά;

Χιονίζει...

Μες στην παράγκα του φτωχού
μανούζει ο ντουνιάς.
Τα παγωμένα λόγια σου
γλιστράνε σαν αγρίμια,
φυσά μέσα στα μάτια σου
κλαμένος ο βοριάς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ, 7/1/2002

MATIA ΔΕΥΤΕΡΗ

Όταν τελειώσουν τα πάρε δώσε σου
και το φως αρνηθεί τη σκιά των λέξεων,
μια τεθλασμένη ματιά που σε παραφύλαγε χρόνια
- ακούς; -
θα κάτσει στο κατώφλι του νου,
σε ώρα εσπερινή ξεχασμένη.

Σκορπισμένη σε τόσα - πού να βλεπες - τόξα
θα τραβήξει κοντά σου τις ξενιτιές του ορίζοντα.
θα ενώσει τα δίστρατα
για να ξητήσει να δει τις αισθήσεις σου:

Η αφή θα αμυνθεί τη σκληρότητα,
ενώ η γεύση θα βαλθεί να γλυκάνει την πίκρα.
ύστερα η όσφρηση θα καμιώθει πως μπαρούτι δεν άκουσε
μα η ακοή θα σου πει «άκου να δεις την αλήθεια».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
26/9/2002

ΤΕΧΝΗ

Θα έρθουν πολλοί να υπερασπιστούν την τέχνη τους.
Ο ένας θα ορκιστεί στην αυθεντικότητά της,
ο άλλος θα ρητορεύσει
για τους καινούργιους δρόμους στα αδιέξοδα.
Κάποιος θα δικαιολογηθεί απλά ότι είναι δική του.

Mη ξενίζεσαι.

*Na τα δέχεσαι όλα με κατανόηση.
Είναι όπως την αγάπη του γονιού προς το παιδί του
με εκείνα τα υπέρ της υπερβολής και της υπομονής.*

Τον ίδιο είναι και η Ποίηση. Αντέχει.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΩΣΤΑΣ
2/10/2002